

Posnina placana
v gotovini

17. II. 1933

priloga

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

FEBRUAR

LETNIK II. ŠTEV. 6

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.
Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 6. štev.:

K enajsti obletnici kronanja Pija XI. — Škandal naših dni — Lurd — Zvezda Vodnica (pesem) — V mraku (pesem) — Poslanstvo kongr. mladine — Borba za dušo (povest) — Vitez naše lj. Gospe — Kongreg. obzornik — Popsod Boga — Na potih ljubezni — Razno — Slike.

Liturgično življenje

Oblikovanje življenja brez Cerkve je za katoličana nekaj nemogočega. Cerkev nam daje vso polnost božjega življenja. Saj je Cerkev skrivnostno telo Kristusovo, v Cerkev živi Kristus in njegovo življenje prihaja tudi v nas po liturgiji.

Velika naloga marijanskih kongregacij je, da odprejo svojim članom vso polnost liturgije. Saj smo v St. Vidu spoznali in poudarili važnost liturgične vzgoje, ko smo se izrekli za resolucijo: »Svojo moč naj črpajo kongreganisti pri Mariji in njenem božjem Sinu v liturgičnem in evharističnem življenju.« Za razumevanje liturgije pa ne zadostuje samo nekaj govorov ali predavanj pri splošnih sestankih. Treba je sistematičnega in temeljitega poglobljanja v liturgijo. Zato se naj v vsaki kongregaciji osnuje liturgični krožek, ki naj trajno uvaja svoje člane v liturgično življenje Cerkve in skrbi, da bodo kongregacijske sv. maše, pobožnosti in sestanki imeli liturgični značaj, v tem smislu, da člani kolikor mogoče sodelujejo pri liturgičnih opravilih (recitirana sv. maša!), da se kongregacijske pobožnosti naslanjajo na dobo cerkvenega leta, na praznično skrivnost itd. Po liturgičnem življenju bomo rastli in zoreli s Kristusom v popolnega človeka.

Cenjenim naročnikom in poverjenikom!

Mnogi naročniki dolgujete še naročnino za tekoči letnik »Naše Zvezde«. Z zadrževanjem naročnine ovirate razvoj našega lista in povzročate upravi veliko dela in tudi nepotrebnih stroškov, ki jih ima z razpošiljanjem opominov. Obstoj »Naše Zvezde« je odvisen samo od rednega plačevanja naročnine, ker nimamo nobenih drugih virov, da bi v redu plačevali svoje obveznosti tiskarni. Zato mora biti vsa naročnina plačana! Vljudno torej prosimo vse zamudnike, da čimprej poravnate celotni znesek.

Uprava »Naše Zvezde«.

Ako hočeš citati res nekaj lepega, naroči misterij »Vitez naše ljube Gospe«. Stane samo 4 Din.

K enajsti obletnici kronanja Pija XI.

(12. februarja 1933.)

Iz številnih napisov, ki jih hranijo rimske katakombe, se mi je ta-le posebno vtisnil v srce in spomin: »Fidei martyrum futuri praecones discant abhaerere Christo, Mariae, Petro. — Bodoči oznanjevalci vere mučencev naj tu se učijo zvestobe Kristusu, Mariji in Petru.«

Ne samo v katakombe — v kongregacije naše spada ta napis! Kongreganist hoče biti apostol vere mučencev! Zato hoče h Kristusu — Kristusova mladina, hoče k Mariji — Marijina mladina! In k Petru — katoliška mladina!

Peter je skala, na katero je Kristus sezidal svojo Cerkev. Pij XI. je skala, na kateri danes stoji Kristusova Cerkev. Temelj, ki nosi, vzdržuje, veže celo stavbo v enoto. Samo na to skalo je Kristus zidal. Samo Cerkvi na skali je obljubil, da bo stala do konca sveta, da bo kljubovala vsem viharjem. Samo tej Cerkvi je poslal Duha Resnice, ki jo uči vse resnice in popolne resnice. Samo z njo, s Cerkvijo na skali, ostane On sam vse dni do konca sveta.

Zato: »Ubi Petrus — ibi Ecclesia — ibi Christus! Kjer je Peter — tam je Cerkev — tam je Kristus.« Adhaerere Petro — adhaerere Christo!

Ni dolgo, kar je bilo nekje zapisano, da je katoličanstvo mladega katoliškega rodu — vsaj enega dela — bolj »ponotranjeno«, da ni več »tako rimsko poudarjeno«; »temu rodu katoličanstvo ni več toliko družba, ki veruje v iste nauke — in ki priznava papeža za svojega verskega poglavarja.« To je protislovno. Čim bolj bo naše katoličanstvo ponotranjeno, tem bolj bo tudi rimsko poudarjeno. Le notranje, globoko katoličanstvo najde na podlagi pravega razmerja do Kristusa pravo razmerje do papeža: razmerje vdanosti in pokorščine, hvaležnosti in ljubezni. To smo poudarili na zborovanju v Št. Vidu, to smo čuli na akademiji 8. decembra v Unionu. »Zavedamo se, da se barometer našega katolicizma dviga in pada tako, kot se dviga in pada naša pokorščina do papeža.« To je edino pravo katoličanstvo.

Pokorščina do papeža! Ni nam težka: Saj ni drugo kot pokorščina do Kristusa. Nič nas ne ponižuje — saj smo pokorni božji avtoriteti. To pa nas dviga. Nič suženjskega nima na sebi — saj nas ravno iz suženjstva zmot in dvomov vodi v prostost: k resnici, po pravi poti k cilju; tu pa ji sledimo rade volje, prostovoljno in z veselim srcem. Zato smo tudi ponosni na to svojo pokorščino. Ni moderna, pravijo, ta beseda danes, a s tem ni še prav nič zgubila

na svoji vrednosti. Kot bi veljala enačba: moderno = boljše. Žal je večkrat le nazadovanje. Upor zoper avtoriteto, ki ga doživlja danes ves svet, za nas že ni več moderen, ker hočemo biti več kot množica: ponižni voditelji v božjo luč. Zato sprejemamo avtoriteto in ji prožimo radostno pokorščino. Prinaša nam jasnost v načelih, edinost in enotnost in zato moč. Pa tudi zavest končne zmage. Pokorni papežu — smo privezani na skalo — z njo smo trdni in nepremagljivi.

Adhaerere Petro! Adhaerere Pio! S pokorščino in zvestobo! Vedno. Pa z ljubeznijo! Pij XI. je naš oče, sveti oče. V avdijenci dne 18. maja 1929 je priporočal našim romarjem tri stvari: molitev, akcijo, žrtev! Molimo zanj! Delajmo zanj! Žrtvuemo zanj!

Dr. I. Lenček

Škandal naših dni

Škandal je, da je Beseda meso postala in med nami prebivala, da je od tega skoraj dvajset stoletij, a da smo še vedno tam, kjer smo bili.

Beseda, to se pravi neustvarjena Modrost, Angel velikega sklepa, je postala naš Učenik, a mnogo katoličanov še vedno hodi po potih Descartesa, Kanta, Comtea ali Bergsona.

Škandal je, da je Beseda meso postala, ista Beseda, po kateri so bile vse stvari ustvarjene, tista, ki vse krepko in sladko ureja, a da jo znanost, ki je vsa prepojena s trditvami zmotne filozofije, taji in hoče v svetovju odkriti zapreke med dušo in njenim Stvarnikom.

Škandal je, da se najvišja Lepota ni zadovoljila samo s tem, da nam je zasijala v človeški podobi in nam v svojem Srcu odprla vrelec največje lepote, a da se je še mogla roditi iz močvare poganska umetnost in literatura ter si osvojiti tisoče odpadnikov.

Škandal je, da priganjači teh odpadnikov vsiljujejo materialistično in pogansko kulturo milijonom mladih krščenih ljudi.

Škandal je, da je Bog postal človek, a da more človek, ki je tako dolgo in žalostno izkušal svojo revščino, še živeti brez Boga. In to ne samo dejansko — zaradi slabosti, ampak tudi načelno, v odkriti domišljavosti, tudi v tem, kar velja za najvišjo civilizacijo, za najvišji napredek.

Slednjič je škandal, da dvom, nevednost, sprijenost, dušna stiska in brezcilnost še vedno tako na široko in na globoko razjedajo družbo, ko je vendar Bog trpečemu človeštvu poslal tolikega Odrašenika — človeštvo pa išče še nekoga drugega.

Sredi splošnega pokolja, kateremu sta sledila obup in nered, kakor jih ne pozna zgodovina, so rekli, da je Beseda meso postala zato, da se ljudje ljubijo med seboj in si pomagajo. Začudili so se temu, bojni hrup pa je ta glas prevpil, niso ga poslušali.

Kako? »Beseda je meso postala in med nami prebivala.« Saj to je znano, dokazano, zgodovinsko preiskano, tako da je zelo zaostal, kdor tega ne ve.

Vsak dan in po vsem svetu bere duhovnik na levi strani oltarja te besede upanja in odrešenja in vsi navzočni poslušajo stojé. A potem odide vsakdo k zajtrku, bere časopise in govori o drugih stvareh. A kadar postaja le vse skupaj prehudo, dvigajo roke: »Moj Bog, kaj naj storimo? Kam naj gremo, kdo nas more rešiti iz te zagate?«

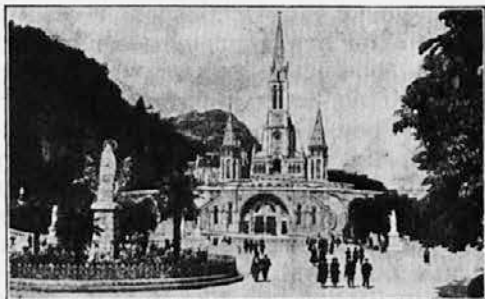
Ali ne vpijejo zidovi: Kaj? Kako? Imate božjega Učenika, ki je prišel iz nebes. Povedal vam je sam, da ni zveličanja nikjer razen v njem. V Rimu imate njegovega polnomočnega namestnika in katoličani ste — in še iščete Učenika? Iščete ga pri pozitivizmu, hočete imeti nazadnjaškega in nas sprašujete, če ne bo stal mar na strani revolucionarjev... Zares, treba si bo pometi oči!

Jean Plaquevent. (Iz knjige »Za katoliški zanos v Franciji.«)

Lurd

(Ob petinsedemdesetletnici prikazovanj.)

1. Dne 11. februarja 1858 — štiri leta po slovesnem proglašenju dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju — se je Mati božja prvič prikazala. Bernardka Soubirous, hčerka preprostega, revnega mlinarja, tedaj še šolarka, jo je opisala takole: Nebeško lepa Devica, mila in veličastna obenem, iz obraza odseva skrb in materinska ljubezen, njena snežnobela obleka se blešči kot sončni žar, prepasana je z modrim pasom, ki sega ob strani do tal, deviške noge, ki se dotikajo divjega šipka, krasita zlati roži, roke so sklenjene k molitvi, okrog njih je ovit rožni venec s prebelimi jagodami na zlati vrvi in z zlatim križem, sinje oči gledajo prijazno naravnost vate, tajna, neodoljiva sila te vabi in vleče v njeno bližino...

Marijina bazilika v Lurdu

Bernardka je ni prepoznala. Začelo se je trpljenje, ki je za vsako dobro stvar potrebno. Prepovedali so ji hoditi k votlini, oče jo je karal, oblast je prijemala njo in očeta, ljudje so bili radovedni. Prihajala je, kakor je bila prikazni obljubila, pa tudi prikazovanja so včasih izostala. Bernardka ponudi gospé papir in pero, da bi zapisala svoje želje, pa prikazen ni hotela. Dne 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja, Bernardka trikrat poprosi: »Ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte, kdo ste in kako vam je ime?« Prikazen se ljubko nasmehne, razprostre roke proti nebu, se hvaležno ozre proti nebesni modrini in izpregovori: »Je suis l'Immaculée Conception — Jaz sem brez madeža spočeta.«

Zdi se mi, da še noben človek ni tako lepo opisal naše Matere. Dovolj se je trudila krščanska umetnost, da bi mogla vsaj primerno naslikati božjo Mater. Pa gotovo imate vsi pri vsaki sliki vtis, da to vendarle še ni in ni Mati božja. Skrivnost vednega devištva in božjega materinstva je pač pregloboka, da bi jo človek mogel dovolj izraziti. Kar sem videl Marijinih slik in kar slišal opisov o njej, Bernardka je opisala Mater božjo brez dvoma najlepše. Kadar hočemo res iskreno moliti k Materi, nam bo Bernardkin opis dobra opora za zbranost.

2. V nedeljo 21. februarja je bila Gospa potrta in žalostna, otožno se je ozirala naokrog. »Kaj vam je, Gospa? Kaj naj storim?« je vprašala Bernardka. »Moli za grešnike!« je bil odgovor. Pozneje je Marija dostavila: »Pokora, pokora!« Te prošnje nebeške Matere so se večkrat ponavljale.

Večina francoskih vodilnih krogov, izobraženstva in tudi mnogo ljudstva je živelo tedaj brez Boga, val brezverstva je strupeno preplaval Evropo. Vero v Boga so nadomestili z vero v natančno znanost, češčenje božje so nadomestili s češčenjem razuma, onostranstvo zanje ni obstajalo in niso ga potrebovali. Pisatelj Zola se je iz lurških čudežev ponorčeval.

Pa vendar se je znova izpričala vera Cerkve: »Veseli se, Devica Marija, po vsem svetu si vse krive vere ti iztrebila.« Prišel je v Lurd mladi francoski pesnik in postal — bolniški strežnik. Prihajale so procesije, prihajali vlaki romarjev, zdaj že od vsega sveta. Čudeži ozdravljenj in spreobrnjenj niso prenehali prav do danes, ko je od prvega prikazovanja preteklo že pet in sedemdeset let. Papež Pij IX. je dal položiti pred Marijin kip v lurški votlini zlato

palmovo vejico v znamenje, da je Marija vedno bila in ostane zmagovavka nad peklom. Bernardka je stopila v samostan, stregla bolnikom in še mnogo trpela. »Pokora!« V kratkem bo prišeta med svetnice.

»Ta rod (hudobnih duhov) pa se ne prežene drugače kakor z molitvijo in postom,« je rekel Gospod. V časih nejevere in sprijenosti se rešujejo duše z molitvijo in žrtvami vernih. Zato zavzema zadoščenje vedno večjo vlogo v naših pobožnostih in ima vedno večji odreševalni pomen. Pij XI. je v pobožnosti do Srca Gospodovega poudaril vprav — zadoščevanje.

3. Bog je pa res sama ljubezen. Tudi Lurd je nov dokaz za to besedo sv. Janeza. Kaj vse si je izmislila v preteklem stoletju znanost, da bi ovrgla zanesljivost svetopisemskih čudežev in svetega pisma vobče! Zavrgla je temeljne dokaze za resničnost krščanstva. Pa je Bog na drug način dokazal znova, da je Cerkev njegovo delo, njen nauk njegovo razodetje, njene zahteve njegova volja. Z Lurdom je izpričal Marijino brezmadežno spočetje, ki je moralo vprav v Franciji prestati toliko hudih borb, izpričal pa tudi božjo avtoriteto papeštva, vobče znova čudežno potrdil božji izvor krščanstva. Ko je hotela brezbožna znanost slaviti že zmagoslavje, je padla v Lurdu na kolena, zmagoslavje pa je slavila Cerkev, kmalu nato je poganška moderna lažiznanost doživela tudi svojo obsodbo (v Syllabu Pija IX. 1864 in na vatikanskem cerkvenem zboru 1869/70). Cerkev je proslavila Mater, Marija je poveljčala Cerkev. Kdor je bil dobre volje, je našel nazaj v varno in toplo zavetje katoliške resnice. Kdor pa ni hotel, ni imel več izgovora. Tako je postal Lurd velika milost, pa tudi velika božja sodba, kjer se delijo duhovi za in proti, za Kristusa in proti njemu. Ta milost pa je tekla po Materinih dobrih rokah do naših duš. »Človek se baha s svojimi naklepi, poveljča pa se Bog« (Psalm 63. 8).

Marija je zmagoslavno znamenje na nebu. Arijevo krivoverstvo s svojimi priveski je doživelo konec, ko so v Efezu (l. 431) proglasili Marijino čast, da je v resnici Bogorodica; srednjeveške komuniste albižane je premagalo češčenje Matere božje, katero je širil sv. Dominik; krščanstvo — zlasti v naših krajih — je pred Turki in izlamom končno rešilo češčenje Matere; Lurd je vračal in še danes vrača vero. Mi pa molimo po maši »Pozdravljena, Kraljica!« za Rusijo.

Obletnica lurških dogodkov nam je opomin: Marija je poročstvo naše zmage. Poveljevanje Cerkve je odvisno od naše ljubezni do Matere.

Jože Pogačnik

Zvezda Vodnica

*Vesla so padla iz rok — kakor jezni bogovi,
tulijo besno nad čolnom nestrpni valovi.
Daleč v pristanu svetilnik kot sveča mrtvaška medli,
Prazno nebo kakor črna zavesa nad morjem visi.*

*Vesla so padla iz rok — kakor črni hudiči
se rogajo morske pošasti...
Bliže in bliže stegujejo roke gigantski nestvori
in daleč iz teme se smeje v valovih nekdo,
mrzlo reži se mornarjem omaganim dno...*

*Vesla so padla iz rok — kakor da strune bi trgal s kitare,
trgajo jadra raz jambore jezni viharji;
strme čeri kakor roke mrtvaške kipijo vabeče
visoko iz mrzlih valov...*

*Trudni mornarji so padli kot mrtvi na krov
in mrko tuljenje valov je presekalo kričeči njih glas:
O Zvezda Vodnica, usmili se nas!*

Slavko J. Žabkar

V mraku

*Kdaj boš prišla,
Marija,
iz cvetočih vrtov
v moj dom
v samotni goščavi?*

*Kdaj boš odprla
vsa bela
žalostno izbo,
kjer je tema,
kjer Te čakam?*

*Kdaj boš dehnila
toplote mi
v slisnjene ustnice?
Glej, trpé, ker ne pojo.*

*Naj ne čakam zaman!
Glej, kakor razprta
in hrepenéča dlan
je moje srce!*

Elza Šorli

Poslanstvo kongregacijske mladine

Vodilne sile moderne kulture. Analiza naših kulturnih sil.

1. Ali ne opažamo v sodobnem kulturnem življenju silno naraslo teženje po zgolj materialnih dobrinah. Tečaj zgolj materialnih vrednot stoji nenavadno visoko, tečaj duhovnih, da ne govorimo o nadnaravnih, pada, pada stalno! Usmerjenost v materialne, tostranske cilje, je prva značilna poteza sodobne kulture. Materializem, naturalizem, pragmatizem, divja borba za dobrine tega sveta, sebično koristolovstvo, hlapčevanje telesnosti: to so današnji ideali... ali je človeštvo sledilo kdaj bolj slepo filozofiji nagonске, v gmotni svet usmerjene dinamike kakor dandanes.

2. Če dalje raziskujemo sodobno kulturno dinamiko, moramo ugotoviti dalje, da prevladujejo zgolj razumske kulturne tvorne sile. Pretiravanje, oboževanje razuma, ki ga je moderna izobraževalna tehnika razvila do velikih višin, je onemogočalo vsako skrb, da bi razum, ta prvenstvena, življenje oblikujoča sila, mogla dobiti v celotnem značaju zadostno oporo in zdrav temelj. Nismo sovražniki izobrazbe, ne znanosti in vede, vemo pa, da je človeški razum, iztrgan iz celotne kulture in dvignjen na prestol popolne neodvisnosti, še vedno zabredel v zmote in škodoval vsaki kulturi. Ali je ubil druge, nenadomestljive moči celotnega značaja in ustvaril enostransko, mrzlo razumarsko kulturo, ali pa je postal hlapec-kažipot najnižjih nagonskih sil, ki jih zgolj razumska izobrazba bolj razvija kakor vzgoja in podrejuje vodstvu duha. Sodobno značajeslovje to dobro uvideva. Brezsrčno mrzlo kalkuliranje v gospodarskem življenju, vse razkrajajoča kritičnost, notranja razdvojenost, ljudje natrpani z znanjem, a s praznimi sreči in nizkotnimi čuvstvi — so sadovi te enostranske razumske kulture, ki povrh kljub velikemu napredku svojih sil vedno bolj propada.

3. Važna kulturno tvorna moč je tudi fantazija. Leposlovje, slikarstvo, kiparstvo, stavbarstvo, glasba, umetnost sploh, originalnost, iznajdljivost, umetniška plodovitost, lepota, pestrost kulturnih oblik in družabnih razvedril, pa tudi veda črpa iz te ustvariteljske sile. Pa poglejte tvorbe fantazije v sodobni kulturi! Ali ni v literarnih delih vse preveč bolešno razdivjane fantazije? In moderno slikarstvo, likovna umetnost, sploh — o čem vam največ govori? Glasba, — jazz-band — ali se ne izgublja v bolehavih sanjarijah? Sodoben človek se peha za prividi, se vdaja prevaram ter polni bolnišnice, kraje za zdravljenje patološko razbolele fantazije bolj ko kdaj prej.

4. Volja! Da, hotenja je polno sodobno kulturno življenje. Gigantski napor, da bi dobilo sodobno življenje pečat močne volje, močne roke, krepke avtoritete, discipline. Toda če pogledate globlje v to hotenje, boste opazili, da je v vsem tem malo prave, svobodne volje. Volja modernega človeka je le še izraz nagonskih sil, ki so svobodno voljo še vedno ubile. Sodoben človek sploh noče svobodne volje, ker se boji odgovornosti za svoja dejanja. (Vedno novih teorij in obskurnih filosofemov se oklepa — da bi se rešil prave svobodne volje!) Pravi, da je aktiven, v resnici je pa samo pasiven, kvečjemu je reaktiven — t. j. odziva se na dražljaje in doživlja, igračka je brez močne volje! Zato imate v sodobnem kulturnem življenju toliko nasilnega uveljavljanja, toliko oblik in tvorb družabnih razmer, ki vam čisto jasno govorijo, da so to otroci nagonov, ne pa plemenite volje, oproščene trinoštva nagonov. Zato je v sodobnem življenju tako malo velikih odločitev, tako malo zmag nad teženji pokvarjene narave, tako malo smisla za odpoved, zatajevanje samega sebe in za borbo za resnico, pravico in ljubezen.

5. V sodobnem kulturnem življenju ni več tistih kulturnih dobrin, ki se porajajo iz urejenega čustvovanja. Opazujte ljudi v medsebojnem občevarju, ali se ne pojavljajo celo v sožitju priprostega ljudstva divji čustveni izbruhi ob najmanjšem povodu?

Strupena nadutost, preziranje, bolešno razvito častihlepije, veselje v posesti dobrin tega sveta, nizkotno erotično čustvovanje, zavist, škodoželjnost, maščevalna nasladnost, občutljivost in nervozna vznemirjenost, razpaljenost za vsako malenkost, prenapetost, ki ne najde svojih meja, samozadovoljnost, ki nima srca za bolest sočloveka, prepiri, poboji, odurne, brutalne oblike v družabnih razmerah — ali ni vse preveč vseh teh uničujočih in slabelih sil v sodobni kulturi? Kultura čustvovanja je silno nazadovala! Velika, plemenita čustva so zamrla. In kar je najhuje: v čustvovanju sodobnega človeka ni reda, vse je divje, kaotično, nestalno, skrajnost poleg skrajnosti. Sodobni človek je igračka svojih čustev, zato pa igra dosti-krat tako klaverno smešno ulogo!

6. V sodobnem kulturnem življenju opazamo dalje močan porast in samosvoje delovanje nagonskih sil. Koliko grdega in zmaličenih oblik ustvarja v sodobnem kulturnem življenju spolni nagon, ki se je otrešel vseh etičnih vezi, ali zemlje lačni imperializem, po dobrinah tega sveta hlepeči kapitalizem. Sploh je neovirana vlada nagonskih teženj, ki so se sprostita svojih pravih ciljev in si postale samonamen, ena najbolj značilnih potez sodobne kulture.

In če pogledamo motive, ki gibljejo sodobno življenje, in tako skušamo ugotoviti najgloblje vire, ki se iz njih poraja sodobno kulturno udejstvovanje — ali niso dostikrat ti viri kalni, blatni? Ali niso egoizem (sebičnost), evdajmonizem (uživanja željnost) in utilitarizem (koristolovstvo) najsilnejša gibala v sodobnem kulturnem življenju? In kar je še najhuje — sodobni človek se ne zaveda, kakšnega duha je. V tajnih, podzavestnih, močvirnatih globinah se spočno njegova dejanja; ko stopajo v življenje, se jih človek sam ustraši, jih farizejsko odklanja — in vendar so nje-

gova! Nima časa ne veselja, da bi se kritično premotril, nima merila ne norm, ki bi po njih meril in usmerjal svoje moči, ne pozna refleksije (razmišljanja o sebi), ne samovzgoje; njegov pogled je kakor začarano uprt v zunanje svet, ko pa je vendar prav kultura osebnosti nenadomestljiv pogoj zunanje kulture.

Tako nam razodeva to razglabljanje o sodobni kulturi, da se uveljavlja v sodobnih kulturnih razmerah veliko preveč destruktivnih sil in da ginevajo pozitivne, kulturno tvorne energije — to pa radi tega, ker postaja osebnost modernega človeka vedno bolj nekulturna. Vsa zunanja kultura živi od notranje kulture. Kakršna je notranja kultura — takšna je zunanja. Kaos znotraj — rodi kaos zunaj. Urejenost znotraj — ustvarja urejenost v zunanjem svetu. Čim večje so pridobitve v zunanjem svetu — pravi W. Foerster, čim večji je napredek zgolj zunanje, materialne kulture — tem večja mora biti protiutež duševne kulture, sicer se lahko zgodi, da bo ves ta zunanji napredek izčrpal najvažnejše kulturno tvorne sile človeka — tako da bo od duševnosti ostalo samo nagonsko življenje. Zgolj zunanja, materialna kultura mora vedno propasti — in z njo vred danes vse propada, kar živi še od etičnega in vzgojnega dela preteklih stoletij, ki so urejevala v prvi vrsti notranjega človeka, dobro so se namreč zavedala, da ustvarja človek kulturne razmere in sicer takšne, kakršen je on sam. Vsi kulturno reformni naporji bodo brezuspešni — če se ne posreči obuditi v celotnem sodobnem kulturnem življenju — moči in sile krščanske ljubezni in heroične požrtvovalnosti, moči in sile, zajete iz osrčja krščanskih kulturnih sil.

Kongregacijska mladina vrši važno kulturno poslanstvo, ko goji v svoji skupnosti vrednote, ki jih vsebuje kongregacijski življenjski program! Iz duha in moči pravilno usmerjenega življenja, iz zmag pridobljenih nad nasiljem zunanje, zgolj materialne kulture in demonskih teženj v notranjosti — vstajajo ljudje s harmonično urejeno značajnostjo, ljudje polni pravih reformnih sil, ki znajo pravilno reševati zapletene kulturne probleme in vnašati v življenjske razmere vse one odrešujoče in urejajoče moči, ki so za zdrave, kulturne razmere neobhodno potrebne.

Prof. Ivan Bogorič

Borba za dušo

(Godi se na Poljskem. Spisal Ernst Drouven S. J. Prevel ravn. Anton Koritnik.)

(Dalje)

4. »Smem li gospodu prelatu končno predložiti še neko osebno zadevo?«

Grof Ozdoba pospravi pri teh besedah različne listine, ki so bile, kakor bi lahko sklepali z njegovega resnega obraza, predmet skrajno neprijetnega razpravljanja. Stari duhovnik v hipu spremeni izraz na svojem obrazu, na katerem se je še pravkar zrcalila nejevolja in odločna volja, in s prikupljivo prijaznostjo odgovori:

»Prosim, gospod grof! Saj veste, da mi je vedno le v veselje, če Vam morem v katerikoli stvari storiti uslugo, če...« njegove poteze se zopet pomračijo, ko oklevajoč nadaljuje: »... če morem s svojimi nazori spraviti v sklad.«

»Prosim Vas, gospod prelat, pozabite moj prejšnji predlog! Pustiva, naj se mota stvar, kakor hoče! Kakor sem že rekel, gre sedaj za golo družinsko zadevo, ne za vprašanje politike. Gospod prelat, Vi veste, da moj drugi sin že nekaj časa boleha; to se pravi, hudega za pravo ni nič. Fant je od svoje zadnje bolezni ostal nekako slaboten in mu vsaka sapica škoduje; zato mi je zdravnik nujno svetoval, naj mu preskrbim drug zrak. Višinskega zraka po-

trebuje. Moja žena in jaz sva dolgo premišljevala, pa se nisva mogla odločiti, da bi dala Oda v kak vzgojni zavod. Končno sva se odločila, da ga pošljeva na gimnazijo v Zetriscin. Svoj mali gradič — veličastni, ga poznate — Montana, 10 minut nad mestecem — pa dam pripraviti za stanovanje. Ne bi maral dati sina v katero izmed tamošnjih vzgajališč, kakor je storil Dym s svojima dvema — kako naj rečem —. Hvala Bogu, Odo je še čisto otrok in nepokvarjen, zato... no, saj razumete! Dymu bom stavil ponudbo, naj svoja fanta v jeseni tudi pošlje na Montano in isto bom svetoval staremu Vondavu za njegovega Rudeta. Toda niti jaz niti moja žena ne moreva z njim. Jaz bi zaradi političnih poslov itak ne mogel biti dosti tam in celo tam bi se utegnil le malo časa ukvarjati s fantom, moja žena pa ne more zdoma zaradi hčera, ki jih naravno prav malo veseli, da bi se umeknile v gorsko samoto. Vrh tega bi malo poslopje tudi ne zadostovalo. Ker pa mi je mnogo na tem, da so mladi ljudje neprestano pod nadzorstvom in pod strogo disciplino, nama bi bilo pač najljubše, če bi po Vašem posredovanju mogla dobiti kakega duhovnika, ki bi se posvetil tej nalogi in morda tudi sam zase našel tam gori nekoliko oddiha. Mislil sem...«

»Oprostite, gospod grof, da Vas prekinem,« mu seže v besedo prelat in vzame neko pismo s pisalne mize. »Vaša ponudba mi prihaja kakor nalašč, ker so me pred kratkim v enaki zadevi vprašali za svet. Berite sami!« in da pismo grofu.

Pisanje je imelo podpis znanega švicarskega specialista in je bilo naslovljeno na škofijski generalni vikariat.

»Častitega gospoda dr. Stanislava Brezaya sem danes še enkrat temeljito preiskal in prišel do zaključka, da moram nujno odsvetovati, da bi ga zaposlili v dušnem pastirstvu velikega mesta. Njegova bolezen sicer ni nevarna za druge in se nagiblje k latentnosti, vendar je želeli, da bi se po končanem zdravljenju dalje časa nastanil v izrazito višinskem ozračju. Pri tem naj bi se mu delo omejilo vsaj za eno leto na najmanjšo mero.«

Grof je dvignil glavo: »Dr. Stanislav Brezay? Tega imena nisem še nikdar slišal.«

»Izreden slučaj! Gospod grof, Vi veste, da se dandanes zelo natančno vrši zdravniški pregled duhovniških kandidatov. Dr. Brezay je bil pred komaj enim letom posvečen po sijajnih učnih uspehih. Po postavi orjak, močan kot hrust; zdravniki se niso niti najmanj pomišljali. Prav na dan svojega posvečenja je zvečer tako nesrečno padel, da se mu je udrla kri: poškodba na pljučih! Ordinariat ga je takoj poslal v Švico. Napad se ni ponovil, in ker se ni mogla dognati tuberkulozna obolenost, so zdravniki sklepali, da se je pred posvečenjem z delom presilil in le tako si je mogoče razložiti, da je imel sam na sebi neznan padec tako težke posledice. Mislil sem že enkrat na to, da bi ga predložil za majhno kuracijo v hribih; toda pri svojem ognjevittem temperamentu bi se morda vendarle ugonobil. Vaš predlog, menim, to vprašanje idealno rešuje.«

»Ali mislite, gospod prelat, da ima gospod doktor sposobnost in moč, štiri živahne dečke držati na vajetih? Moj fant je sicer še precej miren; zato je pa Rude Vondav živ za dva. Tudi obeh Dymov ne bo vedno lahko obvladal.«

Ko je omenil grof Ozdoba Rudeta Vondava, se stari duhovnik ni mogel zdržati, da se ne bi zasmeljal. Saj je bilo splošno znano, kakšne je počenjal ta petnajstletni fant. Pomembno so se zgenile prelatsu ustnice, ko je odgovoril:

»Glede tega ste lahko brez skrbi. Ko boste g. dr. Brezaya spoznali, boste po prvem srečanju z njim glede te točke pomirjeni. V njem dobite osebnost, kakor si boljše ne bi mogli želeli. Le prepustite to njemu!«

Grof bi rad še stavil celo vrsto vprašanj o starosti, rodu itd. tega dr. Brezaya, toda gospod prelat je zadnji stavek: »Le prepustite to njemu!« izgovoril

s tako odločnim, posebnim poudarkom, da si grof Ozdoba ni upal dalje vpraševati. Nehote se mu je vzbujal vtis, da je v tem duhovniku nekaj nenavadnega. Ko pa je vstal, je samo še prosil:

»Saj smem pač častitemu gospodu prepustiti, da stvar uredi. Dne 12. oktobra pridejo mladci na Montano. Potem imamo še dobre štiri mesece časa. Čakal bom torej, da dobim odgovor.«

»Osebnost se bom pogovoril o vsem potrebnem s častitim gospodom in sem prepričan, gospod grof, da Vam bom lahko storil resnično uslugo.«

To je zvenelo zopet tako čudno, da se je grof Ozdoba nekoliko zmedel, ko se je v otroški vdancosti pripognil, da bi poljubil duhovniku roko, kakor je bil običaj.

5. Prve dni avgusta je prejel grof Ozdoba od škofijskega ordinariata pismo, v katerem so mu sporočili, da se je dr. Stanislav Breczay vrnil iz Švice in da naj stopi grof sam v zvezo z gospodom doktorjem, njegov naslov je bil pripisan.

Še istega jutra je pisal grof duhovniku dolgo pismo, v katerem obžaluje, da gospoda doktorja še ne pozna osebno in mu sporoča, da je oskrbnik Montane dobil nalog vse pripraviti, kakor bo častiti spoznal za pravo, in da je v ta namen častitemu vsaki znesek na razpolago pri grofovskem prihodarstvenem uradu.

Vse ostalo pismo je govorilo o Odu, kakor ga mu je gospa grofinja narekovala in ga je grof Ozdoba zaključil z opazko: »Kolikor morem presoditi, je Odo priden in nepokvarjen, voljan in ubogljiv. V ostalem pa je zame nepopisan list.«

Minuli so trije dnevi. Ko se je v jutro četrtega dne grof Ozdoba s svojima sinovoma Odom in starejšim Francem Jožefom ob osmih sešel pri zajtrku, je sluga baš prinesel pošto. V tem, ko je grof pregledoval prva pisma, je prebrskal Odo ostalo pošto, ki je ležala na mizi.

Grof Ozdoba je zgodaj vstajal. Kadar očeta ni bilo doma, je Odo le pogosto posnemal zgled svojih sestra, ki jih do enajstih ni bilo na izpregled, v tem ko je Franc Jožef redno vstajal ob sedmih, bodisi da je šel k maši, bodisi da je šel ali jezdil na lov, kar se je največkrat dogajalo.

Odo se je danes posebno točno v nekoliko površni toaleti pojavil, da bi bil na vsak način poleg, ko bo prinesel poštni sel odgovor njegovega novega vzgojitelja. In res je našel pismo, na katerem sicer ni stalo odpošiljavca, zato pa je imelo zaželeni poštni žig. Ni si upal očeta motiti pri čitanju, vendar je skrivaj položil pismo, ki ga je zanimalo, prav na vrh. S strahom je pazil na očetove poteze, ko je ta končno pismo odprl in začel brati. Samo za hip je pogledal grof v pismo v obliki velike četverke in ga je položil zopet na mizo z besedami:

»Od dr. Breczaya!«

»Zakaj ga pa ne bereš, očka?« vpraša Odo, ki je skoraj skoprnel od radovednosti.

»Sem ga že prebral! Na, beri sam!« in pomoli pisanje sinu. Mladec ga vzame in v hipu vzklikne presenečen:

»Tako kratko!... In, saj tega ne more nihče brati!«

Grof se je smejal. »Lepe pisave nima, to stoji. In povsem tem se mi zdi, da nima navade mnogo pisariti.« Po teh besedah začne čitati naslednje pismo.

»Aci, poglej sem, ali znaš to brati?« se obrne Odo do brata.

»Daj sem!... Seveda!... Torej: Visokočislani gospod grof!...«

Že se mu ustavi.

»Neumnost! Toliko znam tudi jaz! Toda dalje, kaj piše dalje?« sili Odo.

»No, čakaj vendar! Če že sam ne znaš brati, moraš vsaj meni dati časa, da poskusim!... O, to se bere bolje, če držiš dalje proč od oči. Ta dela skoraj same navpične in vodoravne črte različne dolžine. Čuj: Visokočislani gospod grof!«

»No, naprej, naprej!« Odo je že ves besen.

»Potrpi, potrpi! Glej, če bi me zdaj ne bil prekinil, bi bil pismo že davno prebral. Torej: Visokočislani gospod grof!

Zahvaljujoč se Vam za dokaz Vašega zaupanja, Vam sporočam, da pridem 28. t. m. na Montano.

Za potrebno osebje poskrbim; hišnik lahko ostane.

Z odličnim spoštovanjem
prevdani

dr. Stanislav Breczay.«

Grof Ozdoba je prisluhnil. Ko je njegov najstarejši sin končal, se je obrnil do Odota:

»No, Odo: Hišnik lahko ostane!... Kaj praviš ti na to?«

Odo ni rekel nič; obraz se mu je znatno podaljšal.

»To je prav za prav nesramno!« blekne Franc Jožef.

»Tako se ne govori o duhovniku, Aci! To ni bilo v naši rodbini nikoli v navadi; takega govorjenja ne trpim, da veš! Razumeš? V ostalem se mi že zdi, da je čudak. Toda prelat... prisega nanj; je njegov nekdani učenec, ko je bil še veroučitelj. Škoda, da se ne morem sniti z njim, preden greš, Odo; potem bi bil glede vsega pomirjen.«

Iz zadnjih grofovih besed je zvenelo nekaj kakor ironija.

»Zakaj bi bil potem pomirjen, očka?« se ni mogel Odo zdržati, da ne bi vprašal.

»Prelat mi je rekel, da bi ne imel nobene skrbi več, ko bi ga le enkrat videl.«

»No, potem bi tudi mene zelo zanimalo, da bi se enkrat z njim sešel! Lehko si čestitaš, Odo! He!« Franc Jožef se je radoval nad neumnim obrazom svojega brata.

Grof Ozdoba je menil, da je bolje, če svojega najstarejšega sina napelje na drugo polje. Odo je molčal ves čas, ko so zajtrkovali. Videti je bilo, kakor da mu ni posebno ugodno pri srcu.

* * *

Ko je okrog poldne gospa grofica zvedela, kaj je pisal dr. Breczay, je bila vsa iz sebe in je brž poiskala moža v njegovi delovni sobi.

»No, lepega šmenta si si nakopal na vrat!«

»Pomiri se! Dr. Breczay mora biti čudovit človek po vsem, kar sem zvedel.«

Kaj je grof Ozdoba zvedel, vemo. Toda pred svojo ženo se vendar ni smel osramotiti!

»Kje pa si poizvedel? Ali si že kdaj pisal župniku njegove rojstne župnije, ali...?«

K sreči je sluga naznanil obisk in rešil grofa iz mučnega položaja.

»Počakajmo!« je menil grof. S tem je bila za danes zadeva končana.

Saj pa tudi ni preostajalo nič pametnejšega nego počakati; že je minulo pol septembra in še vedno ni bilo po onih kratkih vrsticah od dr. Breczaya nobenega glasu.

6. Čudno! Gospa grofica Ozdoba je prišla po prvih septemberskih dneh vsak dan dve minuti prej iz spalnice. Z desetim septembrom se je ta razlika v času tako povečala, da je postajal predčasni prihod milostljive gospe služabništvu nadležen. Kljub ugibanju sem in tja niso mogli dognati, kaj neki bi bilo vzrok te izpremembe. Prvo, kar je storila gospa grofica, je bilo, da je pregledala došlo pošto. Dala bi si jo lahko prinesli k postelji kakor zajtrk, vendar je to rajši opustila, da ne bi imelo služabništvo nobenega povoda za domnevanja.

Vsak dan došlo dopisnico svojega odsotnega soproga je vedno le površno preletela z očmi in jo brez zanimanja odložila. Očividno je pričakovala drugega, važnejšega sporočila. Dr. Breczay prav gotovo ni slutil, da je njegov molk gospo grofico tako mučil.

Slednjič je bila pa radovednost gospe grofice 15. septembra le potolažena, a na tak način, da jo je prevzela še večja zagrenjenost in razburjenost.

Pismo je bilo prav za prav naslovljeno na gospoda grofa. Ker pa je bilo oddano v Zetriscinu in pisano z zelo okorno roko, je le mislila, da ga mora odpreti. Kakšno razočaranje, ko pismo ni bilo od slovitega dr. Breczaya, kakor je pričakovala, marveč od starega hišnika na Montani. In kakšna vsebina!

Montana, 13. 9. 192...

Gnadjivi gospod grof!

Prečastiti so bili včeraj tukaj in so vso hišo postavili na glavo. Tako čudno je vse, da moram pri Njih povpraševati, presvetli gospod grof, če je tako prav.

Prečastiti imajo v prvem nadstropju sobo za spatí, zraven, desno od stopnice sobo za stanovati, zraven sobo za delati za vse štiri gospode grofe in zraven veliko sobo za vse štiri gospode grofe za spatí. Naročil je štiri železne postelje s prav trdimi madraci.

Saj mora imeti vendar vsak grof svojo sobo! Zraven spalnice štirih gospodov grofov je dal napraviti prečastiti kopalnico, ravnotako v prizemlju obednico in glasbeno sobo, čeprav je sob dovolj, da bi imel lahko vsak grof svojo sobo, pa je hotel, da se naj ostale sobe zapro. Prečastiti mi je prepovedal pokazati novo ureditev ali sploh kaj ziniti o tem gospodoma Dymovima in učencu Vondi, ki so bili, odkar se je začela šola, že večkrat tukaj. Mladi gospodje grofi so bili zaradi tega zelo jezni name.

Ali naj torej gospodje grofje vsi štirje spe in prebivajo v eni sobi? To vprašuje presvetlega gospoda grofa

Vl. Palloczok.

»Tu se pa že vse neha!... Niti vprašal nas ne bo nihče več?« Gospa grofica je divjala. Pol ure nato je bilo že na potu ekspresno pismo za gospoda grofa.

Naslednji dan je prišla grofica Ozdoba šele opoldne na spregled. Njeno zdravje, ki je bilo zaradi razburjenja zadnjih tednov razrvano, je potrebovalo nadomestila za pogrešani počitek zadnjih dni. Služabništvo se je oddahnilo, a je bilo toliko bolj prestrašeno, ko je milostljiva naslednji dan že ob osmih pozvonila v obednici za zajtrk.

Mesto pisma od svojega gospoda soproga, ki ga je pričakovala, pa je ležala med pošto samo običajna dopisnica. Vsebovala je samo potrdilo o prejemu obeh pisem in pripombo: »Piši, prosim, staremu Palloczku, da je vse v redu!«

Grofica Ozdoba je bila docela uničena. »Potem pa le sam glej, kako se boš izmazal iz te zagate,« je siknila s stisnjenimi zobmi. Ne, nič več se ne bom vmešavala! A ta dr. Breczay ima za naprej sovražnika, s katerim bo moral računati!

Toliko previdna pa je grofica Ozdoba vendar bila, da svojega mnenja ni povedala Odotu. Kljub temu je ta zvedel za njeno jezo na dr. Breczaya iz besed svojega brata, pri katerem je mati olajšala svoje skrbi polno srce. Zaradi tega je s prijetnimi čustvi gledal v bodočnost.

(Sledi)

S svojim katoliškim verskim in cerkvenim zanosom, s svojo vedro in čisto mladostjo, s svojim zgledom in svojimi žrtvami si osvajamo nove tovariše v laškem apostolatu in v katoliški akciji.

(Resolucija na V. kongr. zbor. 1932.)

Vitez naše ljube Gospe

Vitez:

Kdo sta vidve?

Ljubezen božja:

Jaz sem Ljubezen božja.

Božja moč:

Jaz sem Božja moč.

Vitez:

Sta prišli, da me sodita?

Božja moč:

Ne, da ti pomoreva,
da novih sil ti vlijeva,
na nóge, da popraviš greh!

G o d b a.

Ljubezen božja:

Brezmejna je, glej,
dobrota Boga,
brezmejno usmiljen je.
Iz stiske, sramote
rešiti te hoče,
ker v kesu ponižnem
zaupal si mu.
Molitev je tvoja
predrla oblake,
Mariji pred nóge
žalobno se zčila:
in Mati prosila
Vsevišnjega je,
naj pošlje ti sle,
da milost njegovo
presveto na novo
v srce ti vlijó.
Tu Božja ljubezen,
tu Božja jaz moč,
sva k tebi poslani,
da dvigneva te,
če trdno obljudiš,
da svoji Gospe
v bodoče za zmerom
zvestobo ohraniš,
da nič več ne kaniš
kršiti zakóna,
žaliti Boga.

Vitez:

Prisežem: nikdar več.

Naj se desnica mi usuši:
prej satan sam iz vročih prsi
naj živo mi srce izruje!

— — — — —
Gospod, Zveličar moj — — —
ki zame v smrt si šel,
a jaz iznova sem
te z nehvaležnostjo
na trdi križ pripel:
imel si usmiljenje
s skesanim grešnikom,
ljubezen svojo zlił
v neskončni si dobroti
na mene revno stvar.

Svoboden, prost sem spet,
brez tuge in brez stiske,
brez bridkih bolečin.
Ah, smem li v óci vama zreti,
za roki vaju smem prijeti?

(Jima da roke.)

Svoboden, greha prost!

A čas urnó beži
in meni je za greh
pokoro delati.

Dobiti moram venec spet,
s krvjo ga priboriti!

Kje šlem je moj?

Kje meč in ščit?

(Se opremlja.)

Zahvalim vama!

Sedaj pa v boj! (Divja godba.)

Zbor angelov pri meni stoj,

da vitez bom Marijin

smel res nazvati se.

In če me smrt zatme,

samo da venec spet

sovragu bo otet!

Veséli, meč, se zdaj!

Kot strela naj svišči

ostrine ti sijaj!

Bog in ti, Devica-Mati,

pomagaj mi sovraga ugnati!

(Sledi)

T e m à.

*Kongregacijske proslave in akademije bodo lepo uspele, ako boste upri-
zorili misterij »Vitez naše ljube Gospe«. Dobi se v posebni knjižici, ki je izšla
kot prvi zvezek naše knjižne zbirke in stane samo 4.— Din.*

Dijaška kongr. pri oo. jezuitih v Ljubljani.

Že več kongregacij je priredilo taborenje, kar dokazuje, da ni kongregacija enostranska in da se ne omejuje le na sestanke. Tudi naša kongr. je priredila nekako taborenje v Martuljku. Razlikovalo se je od prvega v tem, da smo se mesto šotorov poslužili semeniške kočice. Tu smo s pridom porabili zadnji del božičnih počitnic. To je prišlo prav posebno našim smučarjem, ki jih ni ravno malo, da so prišli do snega, ki ga v Ljubljani takrat še ni bilo. Dobro založeni s potrebnim proviantom in oprtani z dilcami smo jo mahili na Gorenjsko. Ker so nam v Ljubljani prerokovali dež, smo bili kar malo v skrbeh, da nam bo začel nagajati. Na Jesenicah pa smo se oddahnili, kajti vreme je bilo za smučanje kar idealno. Ko smo se bližali naši postaji, smo si razdelili funkcije za raztovorjenje našega vagona. Saj to ni lahka stvar v dveh minutah preložiti toliko prtljage, kot smo jo imeli. Komaj se je vlak ustavil, so že letele smučke skozi okna, za njimi nahrbtniki, nato pa še mi. Seveda skozi vrata. Nato smo se otovorili in se napotili proti koči. Tam smo si seveda takoj zakurili in skuhali čaj. Nekateri so si takoj natakili smuči in šli poskušat terene. Do večera smo vse uredili in pospravili. Po večerji se je določil red in pa dežurstvo za posamezne dneve.

Zjutraj je bila jutrnja molitev, nato sveta maša s skupnim obhajilom v kapelici, kamor smo se pripeljali kar s smučmi, tako da se je zdelo kot da bi bili na Blokah, ko je stala ob kapelici cela vrsta smučk. Dnevni red nismo imeli posebno določen, zato je bilo tudi dovolj časa za smuk in sankanje. Če se je pa kdo tega naveličal, je pa šel v kočico in se pridružil »knofkarjem«. »Knofkanje« je pri nas zelo popularno. To igro je uvedel pri naši kongr. p. voditelj.

Pravo življenje pa se je videlo zunaj. Začetniki, ki so šele prešli smučarski krst, so delali pike kar na debelo. Izvežbani pa

so začeli takoj pripravljati skakalnico, da so potem še sami delali pike, ki pa seveda niso bile tako nedolžne kot prve. Izkazal se je tudi naš skakač, namreč p. voditelj, ki ga nihče ni mogel prekositi.

Izlet smo napravili le eden in sicer na Vršič. Vreme smo imeli krasno in tudi smučarji so bili zadovoljni, ker so se nazaj pač lahko udobno peljali.

Tako je bilo naše življenje podnevi.

Zvečer pa smo se zbrali kot kongr. družina in se pomenili o duhovnih vprašanjih, ki zanimajo nas kongreganiste, tako da je bilo naše taborenje tudi v duhovnem oziru na višku. Preden smo se podali k počitku, smo izmolili rožni venec in večerno molitev.

Lepo smo praznovali zadnji sv. večer. Prebrali smo Timmermansov triptihon o sv. Treh kraljih in zapeli nekaj božičnih pesmi.

Težko smo se ločili po enem tednu od prijazne kočice in slikovitih gora z upanjem na skorajšnje svidenje.

D. J.

Dijaška kongregacija v Celju.

Dne 3. decembra smo pričeli s petdnevno (sobotni sestanek je k temu tudi vštet), ki so se je člani radi udeleževali. Pri tem smo imeli tri cerkvene govore.

Dne 7. decembra se je petdnevnik zaključila. Člani so bili pripravljeni s čistim srcem pozdraviti Brezmadežno. Po končanem govoru je bila sv. spoved.

Dne 8. decembra je bila ob pol 7 v Marijini cerkvi v Celju služba božja in sv. obhajilo. Nagovor je imel bivši voditelj celjske dij. kongregacije, g. prof. Kovačič. Po končani službi božji smo se med seboj pogovarjali o različnih stvareh, ki zadevajo naše kongregacijsko življenje. Ob devetih smo se zbrali v kapelici čč. šolskih sester, da bi Mati sprejela v svoje okrilje še mnoge, ki so vsled viharjev življenja iskali zatočišča v varnem Marijinem pristanu.

Tu je bilo nanovo sprejetih 50 dijakov. Lepo je zadonela s kora pesem: »Ad Mariam«.

Popoldne se je ob pol štirih vršila v Ljudski posojilnici lepa akademija, ki je javnosti pokazala, da ne držimo rok križem. Tu so prvič vpriporili Thysbaert-Pogačnikovega »Slehnika«.

Dan Brezmadežne smo torej tudi Celjani praznovali čim najlepše.

V. S.

Dijaška kongregacija v Kranju. Po že dvajsetletnem in daljšem obstoju naše kongregacije marsikomu res ni znanega o njej več, kot da obstoja. Njeno delo ostane skrito, ker je res samo delo na znotraj, pa skuša biti zato toliko bolj krepko in aktivno.

Naša naloga je predvsem, narediti iz sebe človeka z jasnimi nazori, čigar religiozno usmerjena osebnost bo zmožna delati in ustvarjati na rodovitnem temelju katoliških

načel. Po tem se ravna delo po naših sestankih višješolcev, nižješolcev in posebej zlasti Cirilo-Metodijskega krožka. V duhovno pomoč in manifestacijo našega hotenja nam je sv. obhajilo, ki ga zdaj prejemanj skupno vsako prvo nedeljo v gimnazijski kapeli.

Ni še dovolj, da je naša kongregacija številčno močna (50% vsega dijaštva v Kranju), tega se pri nas zavedamo; zato skušamo v vsakem posameznem članu ostvariti močen katoliški značaj, ki pojde z zanosom in žilavo delavnostjo v življenje. Katoliška akcija, socialno vprašanje, misijonstvo, mladinstvo, vse to obdelavamo pri nas. Navajam samo nekaj letos obdelanih vprašanj: o misijonstvu, o pomenu tiska, apostolat zgleđa, molitve, ljubezni, misli ob našem prazniku (8. decembra), mladinsko gibanje, življenje v naravi, socializem in vera, zasebna lastnina itd.

Sestanke imamo, kot sem že omenil, starejši in mlajši posebej, da je možno pravo smotreno delo. Poleg teh pa obširno dela Cirilo-Metodijski krožek, ki je, lahko rečem, duša kongregacijskega in sploh katoliškega dijaškega življenja v Kranju. M. — e.

Dijaška Marijanska kongregacija v Ptuj. Najprej moram povedati — da se ne zmotijo oni, ki bodo pisali Kongr. koledarček — da drugo leto naš koledarček ne bo imel več dolge črte za Ptuj, ampak bo imel zapisano tudi našo kongregacijo.

Kakor že veste, smo imeli 2. februarja, na svečnico, slovesen sprejem. Na ta slovesni dan pa smo mislili že prej. Pripravljali smo se nanj s tridnevniimi duhovnimi vajami. Na praznik smo se zbrali v naši društveni sobi ter šli v dolgi procesiji v cerkev. Nov duh je zavladal zlasti, ko se je čul vzklik iz dna čistih src: Obljubimo zvestobo do smrti! To je bil trenutek, v katerem smo izvolili Marijo za svojo vodnico. Med sv. mašo je bilo tudi skupno sv. obhajilo. Sprejem je bil skupen, t. j. dijakinje, nižje- in višješolci; nič manj kakor nad 80 nas je bilo. Da bi ta dan še bolj proslavili, smo imeli popoldne lepo akademijo v mestnem gledališču. Spored je bil lep. Med drugimi točkami je bila tudi igra: »Vitez naše ljube Gospe« in slavnostni govor, ki ga je imel kongreganist Mihelič, katerega že poznate. Govoril je kongreganistom, kakšna je njih naloga, povedal je tako lepo, da ga je bilo veselje poslušati. Akademija je dobro uspela, in mislim, da je padlo marsikatero zrno na rodovitna tla.

Tako je ostal ta dan za nas v neizbrisnem spominu in Marija je gotovo zadovoljna, kajti nad 80 src je našlo, kar želi Ona: »Kdor najde mene, najde življenje...«

Dragi kongreganisti in kongreganistinje! Bodite srčno pozdravljeni! Mi pa si štejemo v čast, da smo vstopili v vaše vrste.

Č. g. Kordin nam je poslal ob tej priliki čestitko iz Prizrena. S. L.

Zgled nemških kongreganistov. Od 30 kongreganistov v Godesbergu so vsi naročniki kongregacijskega lista, od 110 kongre-

ganistov v Hollabrunnu je 101 naročnik, od 140 kongreganistov v Welsu 115 naročnikov, od 115 kongreganistov v Kalksburgu so 104 naročniki kongregacijskega lista. — In pri nas? Ali ni v mnogih kongregacijah premalo zanimanja in premalo požrtvovalnosti za naš kongregacijski list, ki po obliki, opremljenosti in vsebini nadkriljuje kongregacijske liste večjih narodov.

Božični dar sv. Očetu. Posebno častno so se izkazali avstrijski dijaki kongreganisti. Ogromno število 4130 dijakov je poklonilo božični dar sv. Očetu in znak zvestobe in vdanosti.

Za škofijskega referenta pri Vodstvu DMK v ljubljanski škofiji je bil meseca januarja 1933 imenovan dr. Tomaž Klinar, stolni župnik v Ljubljani, ki je že dolgoletni voditelj več stolnih kongregacij.

Člani neke Marijine kongregacije so se domenili, da bodo kongregacijski list plačevali za nekatere tovariše, ki ga zaradi ubošva sami niso mogli naročiti. To so napravili skrivaj, tako je bila njih žrtev še plemenitejša in jim je prinesla še več veselja.

Naša počitniška zborovanja. Kakor smo sklenili lani v St. Vidu, bodo tudi letos v počitnicah dijaške Marijine kongregacije priredile zborovanje, in sicer za dijake v Mariboru (zborovanje delegatov) s socialnim programom, za dijakinje v Škofji Loki s karitativnim programom. Pred dijaškim zborovanjem bodo kakor lani tridnevne duhovne vaje. Oboje zborovanje bo v prvi polovici meseca julija. Natančnejša navodila bo prejela vsaka kongregacija po svojih gg. voditeljih.

Kongreganisti smučarji

Papeževo veselje nad religioznim duhom laške mladine. Sv. oče je sprejel v posebni avdienci laško mladino, ki je meseca novembra lani priredila romanje v Rim. Izrazil je veliko veselje, da se je mladina tako številno in močno oklenila katoliške akcije. Papež gleda v tem posebni dokaz božje milosti. Tisti namreč, ki hočejo tega duha deliti med svetom, ga morajo predvsem sami imeti. Nihče ne more dati tega, česar sam nima. Mladina pa se res navzema tega duha. L. 1931 je približno šestdeset tisoč mladine delalo duhovne vaje, dvesto tisoč se je udeležilo raznih verskih tečajev, sto tisoč pa raznih shodov, ki so jih priredila razna mladinska društva. Med mladino se je osnovalo 1853 konference sv. Vincenca Pavelskega; 4770 njenih članov se je posvetilo duhovskemu stanu in sicer 1327 je stopilo v razne redove, 689 v razne misijske družbe, 2760 pa v semenišča.

Petrova skala. Dovolj je na svetu industrijskih magnatov, ki znajo brezobzirno braniti svoje koristi, dovolj je sovjetskih metod, ki svoje radikalne ukrepe s krvjo krščujejo, dovolj zemlje, dovolj snovi, dovolj razvalin! Dovolj sebičnosti, dovolj zmešanih pojmov, dovolj nasilstva nad pravico! Kako potreben je svetilnik, ki ne prikriva svoje svetlobe, sodni dvor, ki ne prodaja pravičnosti, trdnjava duha, manifest duše... In vse to je Cerkev narodom, ki se pogrezajo, ki se med seboj trgajo in tlačijo. To je samo Cerkev, ki ne pozna kompromisa, Cerkev, ki ne zapira oči, Cerkev, ki ne trpi dvojne morale...

Sonnenschein.

Katoliška ofenziva. Samo potem bomo osvajali, če bo nas osvojila in prežela ideja božjega kraljestva in njegove pravice. Zato mora biti katoliška ofenziva v prvi vrsti boj proti neduhovnosti, polovičarstvu, ozkosrčnosti in potvorjenosti v nas samih. Ne Cerkev, marveč mi potrebujemo reforme.

E. Fiedler.

Lurška obletnica. Ob priliki 75 letnice Marijinega prikazovanja se bodo 11. februarja vršile v Lurdu velike slovesnosti. Papež, ki je bil o tem obveščen, bo poslal svojega zastopnika, ki bo uradno zastopal sv. stolico. Tak zastopnik se v cerkvenem pravu imenuje »legatus a latere« in je papežev osebni namestnik. Biti mora kardinal.

Brezbožni pokret. Brezboštvo se je organiziralo že v 12 državah sveta. Samo v Rusiji je 7 milijonov brezbožnikov, ki so organizirani v »Vezi borbenih brezbožnikov«. V Nemčiji je 800.000 organiziranih brezbožnikov iz vseh slojev. Koliko milijonov brezbožnikov in modernih poganov pa je na svetu, ki niso organizirani! Organizirano brezboštvo je najstrašnejša zabloda človeštva. Ka-

toličani se morda še ne zavedamo strašne nevarnosti, ki nam grozi od te milijonske armade zagrizenih sovražnikov vsake vere, ki so si postavili cilj, da osvoje ves svet. Kako potrebne so armade katoliške mladine, da zajezijo pogubni val modernega poganstva, ki grozi uničiti duhovno kulturo krščanstva!

Zoper umazanijo in šund. Švicarska mladina se je organizirala, da se obvaruje nevarnega vpliva umazane literature. Nedavno (1932) je sestavila na svojem zborovanju v Bernu ta-le osnutek zakona:

1. Vsak, kdor prostovoljno ali namenoma, kot vodja prodajalne (knjižarne), s prodajanjem ali z dovoljenjem za prodajanje slabe ali nemoralne literature, ograža razvoj značaja otroka ali mladega človeka, naj se kaznuje z denarno globo ali z zaporom.

2. Te nabrane denarne kazni naj se porabijo za podporo javnih in privatnih zavodov v varstvo otroka.

3. Proizvodi take literature naj se zaplenijo in uničijo.

Kongres se je dobro zavedal, da samo negativna obramba ne zadostuje. Sklenil je, da z vso skrbjo pospešuje dobro čtivo v šoli, v ateljejih in drugih javnih prostorih.

N. L.

Dejansko katoličanstvo. Občina Mongu v Južni Afriki šteje 27 katoličanov, med njimi 20 črncev. Verska občina leži tako daleč od vsakega prometa, da ni mogel celó apostolski prefekt iz Broken-Hilla ugoditi iskreni prošnji svojih vernikov, naj jih obišče duhovnik, da bi se udeležili sv. daritve. To radi tega ker bi rabil duhovnik za tako naporno potovanje več dni. Toda živa vera teh ljudi je našla ugodno rešitev. Plačali so 5000 frankov, da je mogel misijonar priti k njim v letalu in pri njih imeti sv. mašo. Kako pa cenimo mi sv. mašo? Ali smo pripravljeni toliko žrtvovati zanjo?

Slovenski obrednik. Sv. kongregacija obredov v Vatikanu je objavila, da je sv. oče Pij XI. dne 23. novembra 1932 potrdil slovenski prevod Rimskega Obrednika in dovolil, da ga smejo po vsej Jugoslaviji rabiti vsi duhovniki slovenskega jezika. Delitev zakramentov, zakramentalov itd., se bo vršila odslej večinoma v slovenskem jeziku. V posameznih škofijah se bodo držali duhovniki natančnejših navodil škofov, ki o rabi slovenskega Obrednika odločajo.

Kako umirajo odpadniki? Vemo iz cerkvene zgodovine, da Bog često hudo kaznuje odpadnike od sv. vere že tukaj na zemlji. Tako sta n. pr. v zadnjih časih umrla radi raka na jeziku dva ustanovitelja ločene »narodne cerkve« na Češkem, Zahradnik-Brodsky in Farsky. »Bog se ne da sramovati!« Jezik, s katerim sta toliko hudega prizadela vernikom, je moral biti kaznovan. Svarilo drugim! H. Stomieniecyk.

Karitatívno delo Cerkve v misijonih. Po statistiki Kongregacije za širjenje vere je v 460 misijskih okrožjih, ki so ustanovljena med različnimi nekrščanskimi narodi, 1609 sirotišnic z 76.258 sirotami, 677 bolnišnic, v katere sprejmejo letno 242.383 bolnikov in 2222 takozvanih lekarn za reževe, ki so v enem letu nudile pomoč okrog 15 milijonom trpečih. Kako ogromno je to delo krščanske ljubezni! Kako lep dokaz, da v katoliški Cerkvi še živi Kristusov duh!

Apostolsko delo. Družba za širjenje vere je leta 1931-32 po vsem katoliškem svetu nabrala nad 50 milijonov lir; največ so prispevale severnoameriške Združene države. V tej vsoti je marsikak novič uboge vdove. — Družba sv. Detinstva za odkupovanje in vzgojo poganskih otrok je l. 1931 nabrala nad 70 milj. dinarjev. Največ so darovali nemški otroci. Mali misijonarji so se odrekli marsikateremu užitku, da so mogli pomagati poganskim bratem in sestricam. — Glavno pred Bogom je duh ljubezni, v katerem dajemo.

»Bolani sem bil in ste me obiskali.« Friderik Viljem Weber, pesnik epa »Dreizehnlinden« in »Goliata« je kot mlad zdravnik zelo vestno opravljal svojo službo. Ko je v okolici divjala kužna bolezen, je že pred zoro hodil k bolnikom od vasi do vasi, od hiše do hiše, večkrat po težavnih potih. Ko se je zvečer utrujen vrnil domov, je bil po kratkem počitku takoj pripravljen, v temni noči in snežnem viharju iti k bolnikom, ki so mu jih nanovo naznanili. Če so pa premožni in ubožni hkrati prosili pomoči, je šel najprej k ubožnim, ker je vedel, da ubožni le v skrajni sili kličejo zdravnika. Velikokrat je ubožne bolnike še po boleznih podpiral in jim preskrbel sredstva za popolno ozdravljenje in okrepitev. Globoko pojmovanje svojega stanu je izrazil z besedami: »Pravi zdravnik ima svojo službo za svečeništvo, opravlja tempeljsko službo, ko se trudi za svoje trpeče brate.«

Blagor ubogim! Angleška pisateljica in konvertitinja Lady Fullerton se je po spreobrnitvi posvetila ubožcem. Oblečena v preprosto črno obleko je hodila v najbednejša stanovanja s košaro na roki in delila miloščino, čeprav je bila plemiškega rodu in sestra zunanega ministra. Ustanovila je posebno kongregacijo v pomoč bolnim in zapuščenim. Pri ubožcih je opazovala njih bedo, pa večkrat tudi njih krepostno življenje. V začetku nekega romana kliče: »Kreposti ubožcev! Njih neskončne preskušnje! Njih potrpežljivo delo! Njih vzvišene, ker neznane in neplačane žrtve! Uboge stvari, ki so morda z mučnim glavobolom ali v vročici ves dan delale in se še ponoči plazijo ven, da bi stregle še bednejšim nego so same in da bi jim prinesle del svojega pičlega obeda...

Ti bedni ljudje, ki jih povsod obdajajo skušnjave, ki jih lakota vabi v zločine, pa se vendar ustavljajo, ne more, ne kradejo, ne sprejemajo plačila za greh, ne preklinjajo in zato spadajo med tiste, katerih svet ni vreden.« Take krepostne ubožce je Kristus v pridigi na gori najbolj blagoval.

Druga konvertitinja, Roza Hawthorne Lathrop je hotela pokazati hvaležnost za pravo vero s tem, da je ustanovila zavetišče za bolnike, ki imajo neozdravljivega raka. Sprva jih je sprejela pet in je skrbela zanje do njih smrti. Kmalu je s prijateljico ustanovila ženski red, ki naj bi skrbel za te bolnike.

Za brezposelne. Nam dobro znani pisatelj »Luči z gor« p. Weiser je potoval po Severni Ameriki. V potopisu omenja tudi brezposelnost. Na tisoče katoliških družin je brez zaslužka. Prihranki so izrabljeni, javne podpore pa v Ameriki za brezposelne ni. Škofje, duhovniki in katoličani storijo vse, da bi brezposelnim katoličanom pomagali s stalno podporo. Od svojih skromnih vsot darujejo toliko, kolikor morejo. Toda pri toliki stiski zaleže tudi najbolj velikodušna podpora le malo. Stiska je tem večja, ker je prišla nenadoma. Še pred dvema letoma ni nihče mislil, da je taka stiska mogoča. — Po izjavi čikaškega kardinala Mundeleina je njegova škofija zadnjih 15 let po dobrotelnih organizacijah darovala nad 10 milijonov dolarjev.

Karitas. Ob ljudskem misijonu v večjem mestu je misijonar imel govor tudi za srednješolske dijakine. Spodbujal jih je, naj spolnjujejo dolžnosti do Boga, sebe in bližnjega. Ker se je bližal božič, jih je prosil, naj vsak razred napravi božično veselje ubožni družini v mestu. Res je vsak razred pripravil darove za eno družino. Tako so dijakine osrečile več družin, najbolj pa sebe po izreku: »Bolje je dajati kakor prejemati.«

Žrtve za druge. Učenec se je pripravil na prvo sv. obhajilo. Med njegovimi sklepi so bile tudi žrtve. Zato je ves svoj prihranjeni denar namenil za poganškega otroka. Kar pa je bilo premalo, so mu dodali starši.

Tri srca v enem. Pashalis je v naslednjih besedah odkril vso modrost lepega in svetega življenja: »Kdor hoče svojo dušo rešiti, mora imeti tri srca v enem: za Boga, otroško srce, za bližnjega materinsko srce, zase sodnikovo srce.«

Ne sodite! Neki župnik na Češkem je živel zelo skromno in preprosto, ljudje so ga imeli za skopuha. Po smrti so iskali njegovo imetje, a so našli le toliko, da so plačali njegov pogreb. Dobri duhovnik je pridno varčeval. Ko je imel večji znesek, ga je poslal škofijskemu semenišču za vzgojo dijakov, ki naj bi potem postal duhovnik. Nihče ni slutil, da je župnik živel tako skromno, da pomaga vzgajati delavce za božji vinograd.

Filatelija

Šah

Skoro vsak dijak se vsaj nekaj časa bavi z zbiranjem znamk. Marsikatero uro in marsikak dinar žrtvuje mladi filatelista v tem poslu. A med temi mladimi zbiratelji je prav malo takih, ki bi resno mislili na lepo zbirko. Mnogi pač zbirajo znamke, ker vidijo, da jih drugi tudi. Da ne boste brez koristi trčili dragocenega časa in denarja, nekaj opazk.

Znamk je toliko, da je nespametno, če bi hotel dijak zbrati vse vrste znamk. Zato se moraš omejiti. Zbiraj znamke samo nekaterih dežel! Najboljše je, da zbiraj samo evropske znamke. Če slučajno dobiš tudi kake druge, jih zamenjaj za evropske, ki ti še manjkajo. Pa tudi vse znamke evropskih držav boš težko zbral. Morda vzemi najprej samo eno državo na piko. Če ima ta država kolonije zbiraj tudi znamke te kolonije! Vedi, da boš imel veliko več veselja z lepo zbirko znamk ene države, kakor če zbiraj vse mogoče znamke brez vsakega načrta in ne moreš nikoli doseči zaželenega uspeha. Pa še pri zbiranju znamk ene države je morda boljše, če zbiraj znamke samo od gotove dobe dalje, kajti stare serije so tako redke in drage, da jih boš težko kje dobil. Pri zbiranju se drži kolikor mogoče načela, da dobiš znamke z zamenjavanjem ne s kupovanjem.

Kako si urediš zbirko? Nekateri mislijo takoj na album. To ni potrebno. Bolje, da si nabaviš tak zvezek za znamke, ki ima narisana samo polja za znamke brez slik. Paziti pa moraš, da znamke urediš po serijah in letih njihove izdaje. Pritrdi jih tako, da jih lahko odstraniš brez poškodovanja.

Če se zbiranja znamk naveličaš, kar se kaj rado zgodi, ne razirgaj zbirke, ne vrzi je v ogenj, marveč daruj jo za misijone.

Damski gambit, ki se je odigral na šahovskem turnirju v Hastingsu 4. jan. 1932.

S. Flohr: Miss Menschik:

1. d2—d4	Sg8—f6
2. c2—c4	e7—e6
3. Sb1—c3	d7—d5
4. Le1—g5	Sb8—d7
5. c4×d5	e6×d5
6. e2—e3	Lf8—e7
7. Lf1—d3	0—0
8. Dd1—c2	e7—c5
9. Sg1—f3	c5—c4
10. Ld3—f5	Tf8—e8
11. 0—0	Sd7—f8?
12. Lf5×e8	Ta8×e8
13. Lg5×f6	Le7×f6
14. Dc2—f5!	g7—g6
15. Df5×d5	Dd8—e7
16. Dd5—a5	b7—b6
17. Da5—a6	Te8—d8
18. Sc3—d5!	De7—d6
19. Sd5×f6+	Dd6×f6
20. Tf1—c1	Df6—e6
21. Sf3—d2	Crni preda.

Taborenje. V kongregacijah tudi o počitnicah ne sme življenje prenehati. Kongreganisti naj bodo tudi tedaj v stiku, ko ni sole. Zato naj prirejajo potovanja v skupinah ali pa skupna taborenja. Vsaka kongregacija naj že sedaj misli na to, kako bo poskrbela za počitniško življenje svojih članov. Zbra naj si gmotna sredstva, oskrbi naj si šotore ali primerne kočice, uvaja naj člane v taborno življenje itd. Kongreganisti, ne razgubite se v počitnicah po vseh mogočih kolonijah in taborih, ampak oskrbite si svoja lastna taborišča in spoznali boste: Kako dobro in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj.

Mohorjeva tiskarna v Celju

R. Z. Z. O. Z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine

?

H. NIČMAN nast.
*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
BISALNE BLOKE ITD.**

NUDI PO IZREDNO LGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNIKA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. G. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 H**

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, ali bodo že za
pisarniške porabo ali pa LITOGRA-
FIJE, ali tiskane, ali KALOTISKU
za reklamne namene, pravi tako tudi
KLISIJE za naše otroke nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvirnice in prvovrstne, materiala hie-
hiben, oporo Gmerjone, dobava točen.
Telefon 4992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Provizija z manufakturnih blagom, modno kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Veliko izbira
šampanjca, solja in blaznine, izpiralnico
prijateljskih avtomobilov, feških in domaćih tovarov.
Velika zaloga modnih in deških oblačil ter v
kovance in perilo iz lastne tovarne. Trži v
Obliki in porijo se beležajo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Starogrška 2, Pod Trnovo 1 in Kolodvorska 8

MOJE NAČELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in književne potrebščine.

A. JANEŽIČ

LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

